

RESOLUCIÓ DE LA SECTORIAL DE RELACIONS INTERNACIONALS

SOBRE L'EUROPEISME CRÍTIC DAVANT DELS REPTES D'EUROPA

PER AL 2017

Europa està submergida en una múltiple crisi. La Unió Europea ha perdut el nord, amb cada un dels seus Estats actuant només conforme els seus interessos, quan ho fan. Un exemple d'això el podem veure en la incapacitat de l'eurozona per recuperar-se de la Gran Recessió, sortir de la crisi financera global que va començar el 2008, la Gran Recessió. Totes les mesures que s'han pres han estat fallides, ja sigui per massa dèbils i tard o, la majoria, per haver seguit cegament els dogmes del neoliberalisme i l'austeritat.

La realitat ha demostrat com una Unió Monetària dissenyada només per la bonança, confiant amb fe cega a què la solució a qualsevol desequilibri econòmic vindria amb la totpoderosa "mà invisible", l'autoregulació dels mercats basada en la iniciativa privada, s'ha provat falsa. I, encara pitjor, les reformes austericides han suposat un empitjorament de les condicions de vida de la majoria de la gent, ja que han provocat privatitzacions i retallades criminals contra l'Estat del Benestar sobretot al sud europeu.

Grècia, Espanya, Itàlia i Portugal han estat els països més afectats per la crisi, on hem pogut apreciar en pròpia pell com les desigualtats s'incrementaven. De fet, justament per unes mesures que només han beneficiat la **classe financera transnacional**, tot el benestar l'acumula una oligarquia molt petita arreu: parlem de les "20 famílies" que tenen la majoria del poder financer a nivell català o dels "8 homes" que tenen el mateix nivell de riquesa que l'altra meitat de la població a nivell global.

Tanmateix, la crisi europea no és només econòmica. Parlem de "múltiples crisis" perquè va molt més enllà; les mateixes classes financeres que han dirigit institucions, com la troica, o partits, com el PP, són les que han trencat un pacte social que totes i tots donàvem per establert. Han aprofitat la imposició de les reformes austeritàries per engegar un **procés deconstituent** que ha atacat cada una de les nostres seguretats, d'allò que donàvem per garantit.

Aquest procés s'ha traduït en una precarització de les nostres vides que ha afectat als i les joves especialment. No parlem ja de les retallades a l'Estat del Benestar ni a totes i cadascuna d'aquelles mesures que ens permetien apoderar-nos com a col·lectiu. Els i les joves ens veiem abocats a l'exili econòmic si volem tenir les mínimes possibilitats de tenir una vida digna.

Malgrat que se'ns havia promès que ho tindríem tot, les generacions de joves que hem crescut amb la crisi ens hem trobat en què no tenim res. En nom de la formació, a més, ens veiem obligades i obligats a acceptar unes condicions precàries o que ratllen tota vulneració dels drets laborals que els nostres avis i àvies van lluitar per aconseguir: una educació realment pública i d'accés per a tothom, pràctiques no remunerades en nom de la nostra formació, condicions laborals que no ens permeten gaudir d'una vida digna... tot afavorit per la cursa a la baixa entre els Estats membres de la Unió Europea, els quals han estat competint entre ells per veure qui oferiria les condicions menys favorables pels treballadors i treballadores i més favorables pels grans interessos financers.

A més, aquestes elits que han subscrit el projecte neoliberal a nivell europeu han estat tots aquests anys animant-nos a anar a servir cafès a Londres amb l'excusa de formar-nos i de la lliure circulació de persones. Una lliure que no ha resultat ser així quan realment va ser, i és, necessària: davant la major crisi humanitària que ha patit Europa des de la II Guerra Mundial ens trobem que els Estats fan oïdes sordes a les demandes de la població d'acollir les persones demandants d'asil, que moren congelades a les illes gregues després de fugir de la guerra i l'horror.

Aquest ensordiment de les institucions i dels caps d'Estat i de govern de tot Europa ha demostrat en el gran problema al què ens enfrontem. L'intergovernamentalisme guia la Unió Europea; això fa que la solidaritat i la cooperació entre els diversos pobles europeus es vegin reduïdes a la mínima expressió. Veiem com la Unió Europea s'ha revelat amb nula capacitat d'imposar-se davant d'uns Estats incomplidors amb tots els acords que prenen conjuntament excepte en la imposició del neoliberalisme. Per exemple, la Comissió Europea ha estat segrestada pel domini dels partits servils amb les elits transnacionals, bàsicament el PP i els seus referents.

Una dreta neoliberal que, a més, ha passat a adoptar part del discurs d'una extrema dreta creixent i que fa perillar el projecte d'integració europea. Les polítiques de la Gran Coalició, on la dreta neoliberal va aconseguir captar la socialdemocràcia pels seus projectes deconstituents, ha resultat ser la millor garantia per l'austeritat.

No és estrany, doncs, que bona part de la ciutadania doni l'esquena al projecte europeu, ja que no compleix les esperances ni les promeses de prosperitat amb què s'havien omplert la boca els representants d'aquestes polítiques. El seu discurs de "**no hi ha alternativa**" ha provocat que la ciutadania europea, especialment les classes mitjanes i treballadores, hagin trobat en les falses promeses del replegament nacional l'única protecció contra la globalització, l'austeritat i la precarització de les seves vides. La falta de solidaritat entre els Estats europeus, l'excusa que argumentaven els representants de la classe financera transnacional com a causa de les mesures d'austeritat, ha tingut el greu impacte en la població de veure l'alternativa allà on només hi ha odi i xenofòbia: l'extrema dreta.

Aquestes formacions aposten pel replegament a unes fronteres nacionals que han estat superades per la globalització des de fa temps. Fan servir criteris nativistes i xenòfobs que es basen en el que a Catalunya coneixem com a "**primer els de casa**", però que pren altres formes arreu (*Make America great again* és només un dels exemples més recents). Veiem amb preocupació com aquestes forces formen una Internacional Reaccionària que aposta, bàsicament, pel trencament de les relacions internacionals i, especialment, per la sortida de la Unió Europea.

Europeisme crític

Des de les forces d'esquerres i progressistes no ens ho podem permetre. Malgrat la imposició de l'austeritat i la insolidaritat fiscal i entre països que han regnat a la UE els últims anys, la UE és un projecte pel què val la pena lluitar. És un projecte amb arrels progressistes que va ser segrestat per unes elits econòmiques fa relativament poc.

A JEV som profundament **europeistes**, perquè veiem com la UE és la nostra finestra al món i l'únic recurs que tenim per poder controlar la globalització neoliberal tal i com s'ha demostrat amb el retorn de les clàusules sòl a la ciutadania o les multes per frau fiscal de

grans multinacionals com Apple. Però som també especialment **crítics** amb la situació actual, que només afavoreix a una minoria.

Creiem que la resposta a les múltiples crisis europees passen per un aprofundiment de les competències que té la UE, mitjançant transferències dels Estats cap al nivell supranacional, però que han d'anar lligades a una profunda democratització de les institucions i el projecte en general. No ens serveix que es creïn noves institucions tecnocràtiques sense cap legitimitat, sinó que cal repensar el projecte europeu per atorgar-li la veu a la ciutadania.

Davant el procés deconstituent que van iniciar les elits neoliberals i que semblen voler continuar les forces d'extrema dreta, creiem que és necessari engegar un **procés constituent europeu** que torni a situar la UE com un referent de benestar social i democràtic a escala continental.

Aquest procés constituent ha de permetre un apoderament de la ciutadania per mitjà de la democràcia i ha de tractar diversos temes. Des de JEV apostem per repensar cada una de les àrees en crisi de la UE i definim el nostre europeisme crític amb les exigències de:

- **Repensar la UE de manera íntegra.** La UE està en un impàs, atrapada entre l'intergovernamentalisme i el federalisme, entre l'egoïsme nacional i la solidaritat paneuropea. Per això és necessari repensar l'arquitectura de la UE de baix a dalt, abolint processos ineficients o insatisfactoris i creant-ne de nous.
- **Aprofundiment de la democràcia europea.** Una de les principals raons per les que la ciutadania rebutja i no se sent identificada amb el projecte europeu és pel dèficit democràtic de les seves institucions. És necessari que el Parlament Europeu sigui la gran cambra de representació dels europeus i les europees, amb competències extenses en tots els àmbits.
 - En aquest sentit, donem la benvinguda al trencament de la Gran Coalició entre socialdemòcrates i conservadors que es va materialitzar amb l'elecció del nou president de l'Eurocambra. Apostem per una aliança progressista entre ecosocialistes, forces de l'esquerra transformadora i socialdemòcrates i exigim als i les nostres representants dins d'aquests grups que treballin per materialitzar el **Progressive Caucus** en tots els àmbits. Només així podrem oferir una alternativa real per a les classes populars d'Europa i lluitar contra l'extrema dreta.
- **Transferències de competències a nivell supranacional.** Molts problemes a què ens enfrontem no podem ser solucionats només amb la intervenció estatal: el canvi climàtic, l'evasió fiscal, la deslocalització de llocs de feina... És necessari establir un marc comú supranacional que faci front a aquests problemes. A Europa aquest marc comú és la UE i, per això, cal atorgar-li més competències que permetin fer front als problemes del segle XXI. No parlem de fer-ho amb més agències tecnocràtiques com s'ha fet fins ara, sinó que s'han d'establir mandats clars que vetllin pel bé comú de la ciutadania i no pels interessos dels Estats.
- **Refundació de l'eurozona.** Davant la crisi de l'euro i la incapacitat dels Estats en trobar solucions, hem d'apostar per la democratització del control de l'eurozona (amb participació del Parlament Europeu, per exemple) i hem de dotar de mandats clars al Banc Central Europeu perquè vetlli per la creació de llocs de feina i la prosperitat compartida.

- En aquest sentit, exigim que es repensi completament l'arquitectura fiscal de la UE. No s'ha de permetre que els Estats europeus competeixin a la baixa per oferir millors condicions impositives a les empreses; no hem de permetre que l'existència de paradisos fiscals ni dins ni a les portes d'Europa.
- **Treballar cap a una Europa social.** En una Europa on la lliure mobilitat de persones i la llibertat de decidir des d'on construir les nostres vides no pot ser que no hi hagi estàndards laborals o de drets socials comuns. És necessari construir una UE que doti de contingut el caràcter social de les llibertats europees; per exemple, augmentat la inversió en la garantia juvenil i estenent les seves dotacions per cobrir les necessitats dels joves europeus i europees, la generació que gaudeix de més mobilitat de la història d'Europa.